

[Arne Bjerregaard.]

sagde i forbindelse med det forslag, vi tidligere havde til behandling. Her vil jeg klart sige, at vi er stadig væk ikke imod, at reel kapitaldannelse — altså det, som ligger ud over den almindelige inflation på det nævnte område — beskattes. Om det så skal inddrages som en offentlig prioritet, det kan man altid diskutere.

Derfor synes jeg nok, at SF's forslag er mere rimeligt, idet det jo kun behandler jordspørgsmålet og netop unddrager den almindelige ejendom, fordi prisen på den kun er inflationsskabt. Vi vil da ikke afvise, at der her er spørgsmål, vi må se på. Vi må finde frem til en løsning, som indebærer en beskatning af de reelle kapitalgevinster, men det er selvfølgelig en forudsætning, at man først ophævede den almindelige kapitalvindingskat, som netop ikke er en beskatning af den reelle kapitalstigning. Hvilken formel man skal bruge for at finde frem til den reelle kapitalstigning, det er så noget andet, som man vel kan finde frem til ved senere behandlinger i udvalg, eller hvor man nu vil sende dette hen og prøve på at finde frem til en løsning på dette problem, for jeg indrømmer da og giver hr. Grünbaum medhold i, at det er et problem, som man har prøvet på at løse — lidt akavet — på mangfoldige måder. F. eks. at bruge den almindelige pristalsregulering eller det lønregulerende pristal er vel ikke rimeligt, idet f. eks. timelønnen jo stiger langt kraftigere. Hvis vi tager perioden fra 1965 til 1974, så er den steget med 300 pct., mens det lønregulerende pristal kun er steget med 174 pct. Man kunne jo spørge, om det, man opnår ved den almindelige overenskomst, ikke skal indgå i den almindelige inflationsstigning. For mig at se vil det da være med til at forøge omkostningerne og dermed være medvirkende til at skabe inflation. Spørgsmålet er altså: hvilken formel skal man bruge til at udfinde, hvad der er reel kapitalstigning? Det vil vi gerne være med til at diskutere. Hvorledes finder vi for jorden den reelle kapitalstigning?

Vi vil også gerne være med til at sige, at den reelle kapitalstigning, den må beskattes, eller det må være det offentlige ejendom, for det er det offentlige, der på en eller anden måde har skabt den. Er det i ét område byen, der udvikler sig, ja men så er

det da byens borgere, der som sådan får jordprisen udenfor til at gå i vejret, og så må de også have en rimelig andel i denne stigning. Det kan ikke være den, der sidder med jorden, der alene skal høste gevinsten. Det er vi fuldstændig enige i.

Hvis man vil fjerne al beskatning af inflationen, så vil vi altså gerne være med til at snakke om beskatning af reel kapitalgevinst.

Kaj Hansen (DKP):

Det er rigtigt, at dette forslag er en gennemførelse. Det blev fremsat første gang den 26. februar 1974, og det var ikke nogen tilfældighed. Det var et af de første forslag, kommunisterne fremsatte, efter at vi på ny havde indtaget vores pladser her i salen, fordi vi anser dette spørgsmål for et af hovedproblemerne i den økonomiske politik. Det forslag, der her ligger — og det gælder også forslaget fra SF — griber virkelig fat ved ondets rod. Inflationen har selvfølgelig flere årsager, men der er vel ingen, der for alvor vil benægte, at stigninger på jord og fast ejendom, som belånes, som pumpes ud i forbruget, det er en af inflationens hovedårsager. Det behøver man ikke at være nationaløkonom for at forstå.

Det er ligesom ikke i denne debat her trængt tilstrækkeligt ind, at et meget afgørende spørgsmål netop er, at disse inflationsgevinster vel for ca. 40 pct.s vedkommende bliver belånt, og det vil altså sige går ud i forbruget, uden at der er nogen produktion bagved. Enhver kan slå op i Statistisk Årbog og se, at ejendomsværdierne fra 1969 til 1973 steg med ca. 150 mia kr., og ifølge det sidste nummer af Finanstidende så vil de vel stige ca. 300 mia kr. fra 1973 til 1977. Ministeren kan måske oplyse, hvor meget han tror stigningen bliver fra den 15. til den 16. vurdering i 1977.

Virkningerne af disse værdistigninger er meget iøjnefaldende i år, netop på det område, jeg før var inde på. På trods af, at antallet af fuldførte lejligheder i de tre første kvartaler af 1975 faldt med 28 pct., ja, så steg nettotilgangen af obligationer regnet til nominel værdi med ca. 32 pct. Det vil altså sige, at obligationsmarkedet blev påvirket lidt af statslånet på 6 mia kr., men da bankerne svømmede i penge og ikke havde andet at bruge dem til end at yde staten lån,